

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobců: **a) K. D., b) M. D.**, zastoupení Mgr. Petrem Noskem, advokátem se sídlem Jana Masaryka 2, Jihlava, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **D. S.**, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně **b)** proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 5. 12. 2013, č. j. 62 A 36/2012 – 41,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 5. 12. 2013, č. j. 62 A 36/2012 – 41, zamítl žalobu podanou žalobci proti rozhodnutí Krajského úřadu Kraje Vysočina (dále jen „krajský úřad“) ze dne 14. 2. 2012, č. j. KUJI 10856/2012, kterým bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto jejich odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy (dále jen „stavební úřad“) ze dne 5. 10. 2011, č. j. MMJ/SÚ/2933/2010-28, o dodatečném povolení změny stavby před jejím dokončením, spočívající v rozšíření vstupního balkonu a zbudování venkovního výtahu pro invalidy. V odůvodnění rozsudku krajský soud zrekapituloval, že krajský úřad při svém rozhodování vycházel mimo jiné ze spisu týkajícího se žádosti o stavební povolení ze dne 12. 5. 2004, z něhož dovodil, že mezi stavbou žalobců a sousední stavbou již volný prostor neexistuje, neboť na základě realizace stavebního povolení ze dne 14. 6. 2004, č. j. SÚ/04/2377, došlo k faktickému spojení obou staveb. Krajský úřad tak dospěl k závěru, že ust. § 25 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území (dále jen „vyhláška“), není na posuzovanou věc aplikovatelný, jelikož z podkladů, které měl k dispozici, bylo zřejmé, že tyto stavby jsou spojeny. Krajský soud poukázal na ust. § 25

odst. 8 vyhlášky, podle něhož se vzájemné odstupy a vzdálenosti měří na nejkratší spojnici mezi vnějšími povrchy obvodových stěn, balkonů, lodžii, teras, dále od hranic pozemků a okraje vozovky pozemní komunikace. Od realizace změny na základě stavebního povolení z roku 2004 je touto nejkratší spojnici spojnice mezi kamenným sloupem, který je součástí přístavby balkonu, a zdí domu č.p. X, na kterou tento kamenný sloup naléhá. Tato spojnice tak určuje vzdálenost mezi oběma stavbami. Následně krajský soud vyhodnotil, že pokud je tato spojnice nulová, neboť se jednotlivé stavby (kamenný sloup a zeď domu č. p. X) fakticky dotýkají, není mezi nimi žádná odstupová vzdálenost, resp. žádný volný prostor, ve smyslu ust. § 25 odst. 1 a 2 vyhlášky. Z tohoto důvodu tak citovaná ustanovení na danou situaci nedopadají. Na výše uvedené nemá vliv ani skutečnost, že zeď domu č. p. X je dlouhá cca 19 m, zatímco předmětný kamenný sloup je dlouhý pouze 2 m. Kamenný sloup je totiž spojen balkonem s domem č. p. Y a je-li třeba v souladu s ust. § 25 odst. 8 vyhlášky poměřovat nejkratší spojnici mezi vnějšími povrchy obvodových stěn, balkonů, lodžii, a teras, není rozhodné, jak je tato spojnice dlouhá. Jako nepodstatnou shledal krajský soud ze stejného důvodu i existenci průjezdu, neboť ani ta nemůže nic změnit na skutečnosti, že prostřednictvím balkonu a opěrného sloupu došlo k propojení staveb. Žalobní námitku, že mezi kamenným sloupem a zdí domu č. p. X se určitá mezera stále nachází a volný prostor zde existuje, vyhodnotil krajský jako účelovou, když volný prostor v řádu milimetrů, nejvýše několika málo centimetrů, nelze považovat za volný prostor ve smyslu ust. § 25 vyhlášky. Krajský soud tak dospěl k závěru, že ust. § 25 odst. 1, 2 a 6 vyhlášky, v daném případě nebylo možné aplikovat. Za této situace krajský úřad nepochybil, když se nezabýval otázkou údržby části domu č.p. X ve smyslu ust. § 25 odst. 6 vyhlášky. Navíc žalobní námitky mohly být uplatněny již v řízení o stavebním povolení v roce 2004, na základě něhož byl balkon spolu s kamenným sloupem vybudován a tak fakticky spojeny oba domy. Krajský soud se dále zabýval žalobci namítaným nesprávným procesním postupem krajského úřadu. Ze správního spisu podle krajského soudu vyplynulo, že stavební úřad vydal dodatečné povolení stavby (rozšíření stávajícího balkonu a vybudování výtahu) č. j. MMJ/SÚ/2933/2010-8, již dne 21. 10. 2010, které krajský úřad rozhodnutím ze dne 9. 2. 2011, č. j. KUJI 10500/2011, zrušil a věc vrátil stavebnímu úřadu, mimo jiné z toho důvodu, že ve správním spisu chyběla úplná a přesná projektová dokumentace ke stavbě. Současně krajský úřad zavázal stavební úřad, aby v dalším řízení postupoval podle ust. § 25 vyhlášky. Stavební úřad znovu rozhodl o dodatečném povolení stavby. Odvolání podané proti tomuto rozhodnutí krajský úřad napadeným rozhodnutím zamítl s odůvodněním, že podle obsahu předloženého spisu neměla být odstupová vzdálenost podle ust. § 25 vyhlášky posuzována, neboť oba domy (tj. dům č. p. X a č. p. Y) na sebe navazují a nevytvářejí žádný volný prostor. Krajský soud na základě výše uvedeného shledal, že krajský úřad postupoval v souladu se zákonem i zásadou rychlosti a hospodárnosti řízení. Dospěl-li totiž na základě obsahu kompletního správního spisu, který v předchozím řízení neměl k dispozici, k tomu, že řešení odstupové vzdálenosti podle ust. § 25 vyhlášky není namístě, když právě odstupová vzdálenost byla jedinou spornou otázkou v tomto řízení, zcela správně tento názor vtělil do napadeného rozhodnutí, kterým dodatečné stavební povolení potvrdil a odvolání zamítl. Podle krajského soudu by bylo v daném případě v rozporu právě se zásadou rychlosti a hospodárnosti řízení, pokud by krajský úřad tento svůj názor vyslovil, dodatečné stavební povolení zrušil a stavební úřad zavázal k postupu podle tohoto názoru. Stavební úřad by totiž neměl jinou možnost, než rozhodnout v souladu s tímto závazným právním názorem. Pokud tedy za dané situace mohlo dodatečné stavební povolení obstát, nebylo důvodu stavební řízení nadále protahovat. Krajský soud rovněž neshledal, že by výše popsaným

pokračování

postupem byla porušena zásada legitimního očekávání ve smyslu ust. § 2 odst. 4 správního řádu. V řešené věci bylo první dodatečné stavební povolení zrušeno mimo jiné z důvodu absence úplného správního spisu a je tedy zřejmé, že poté, co byla krajskému úřadu předložena již kompletní spisová dokumentace, mohlo dojít ke změně původně vysloveného názoru, aniž by byla porušena zásada legitimního očekávání.

Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně b) (dále jen „stěžovatelka“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. V kasační stížnosti nejprve namítala, že podstata odůvodnění rozsudku krajského soudu spočívá v odkazu na ust. § 25 odst. 8 vyhlášky, podle něhož se vzájemné odstupy a vzdálenosti měří na nejkratší spojnici mezi vnějšími povrchy obvodových stěn, balkonů, lodžii, teras, dále od hranic pozemků a okraje vozovky pozemní komunikace. Závěru krajského soudu, že na základě stavebního povolení z roku 2004 došlo k vybudování přístavby balkonu, pak vytkla nedostatečnost, pokud jde o skutková zjištění, která jsou v rozporu s obsahem správního spisu. Stavebním povolením ze dne 14. 6. 2004, č. j. SÚ/04/2377, totiž došlo k povolení stavebních úprav půdního prostoru a střešní konstrukce za účelem zřízení nové (druhé) bytové jednotky v domě. Ačkoli toto slovní vymezení nenapovídá, že by mělo jít o jakékoli úpravy vně domu, krajský soud ve svém rozsudku konstatoval, že součástí změny stavby byla i přístavba schodiště a balkonu, umístěného na kamenném sloupu, který v délce cca 2 m náležal těsně na stěnu domu č. p. X. Pokud tedy byla stavba schodiště součástí projektové dokumentace, nebyla podle stěžovatelky její součástí stavba balkonu, který v dané chvíli ani nebyl budován. Mínil-li krajský soud za balkon označit plochu, na kterou je schodiště napojeno ve svém horním konci, jednalo se o nesprávné právní hodnocení této části stavby. Předmětná plocha totiž spojuje schodiště s domem a je jen prodlouženou částí vlastního schodiště do domu č. p. Y. Slouží k průchodu do domu a dále k poskytnutí opory pro schodiště. Není tedy částí, kterou by bylo možno podřadit pod vnější okraje stavby, od nichž je třeba měřit spojnici určenou ke zjištění odstupu staveb ve smyslu ust. § 25 odst. 8 vyhlášky. Opěrný sloup schodiště pak není ani obvodovou stěnou, balkonem, lodžii či terasou, resp. není ani jejich součástí, od nichž by s odkazem na citované ustanovení mohla být měřena příslušná vzdálenost. Stěžovatelka také vyjádřila nesouhlas s právním hodnocením krajského soudu, že dojde-li k propojení staveb v omezeném rozsahu, má toto propojení jednou provždy znamenat závěr, že volný prostor mezi stavbami zanikl a ust. § 25 vyhlášky je neaplikovatelné. Takový výklad považuje stěžovatelka za čistě formalistický. Upozornila v této souvislosti na to, že celá přístavba má povahu plošiny umístěné nad průchozí výškou, která volný prostor v plném rozsahu rozestupu obou staveb nadále zachovává po celé délce cca 19 m. Zrušujícím rozhodnutím krajského úřadu ze dne 9. 2. 2011 došlo k vymezení předmětu dalšího zkoumání a následně krajský úřad v napadeném rozhodnutí překvapivě přehodnotil své závěry, aniž by stěžovatelka měla možnost na tato nová stanoviska reagovat, a vydal rozhodnutí založené na zcela novém teoretickém základu, ačkoli předchozí právní názor byl pro správní orgán nižšího stupně, a tím i pro účastníky řízení, závazný. Stěžovatelka rovněž uvedla, že se v soudním řízení neomezila na analýzu ust. § 25 vyhlášky, ale poukázala na základní zásady předcházení vzniku škod a ochrany vlastnictví, které prostupují celým právním řádem a projevují se různými způsoby ve více právních normách závazných i pro posuzovaný případ. S těmito námitkami se krajský soud vypořádal tak, že je zdeformoval na pouhé námitky týkající se údržby stavby ve smyslu ust. § 25 odst. 6 vyhlášky a s odkazem na předchozí závěr, že toto ustanovení není díky propojení staveb aplikovatelné, se jimi odmítl dále zabývat. Z těchto důvodů pokládá

stěžovatelka napadené rozhodnutí i za nepřezkoumatelné. Proto navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil.

Krajský úřad ve vyjádření ke kasační stížnosti nejprve zrekapituloval, že v roce 2004 byla stavebním úřadem podle schválené projektové dokumentace povolena výstavba obytného podkroví v domě č. p. Y a vstup do této části domu řešen ze dvora po nových předložených schodech přes balkon do zádveří. Schodiště a balkon byly povoleny v prostoru mezi domy č. p. X a č. p. Y. Vzhledem k tomu, že novým vstupem do domu (přes schodiště a balkon) došlo k půdorysnému rozšíření domu č. p. Y těsně k domu č. p. X, vznikla situace, že od okamžiku realizace schodiště a balkonu, v souladu se stavebním povolením a projektovou dokumentací z roku 2004) neexistuje mezi těmito domy volný prostor. Napadeným rozhodnutím z roku 2011 pak bylo dodatečně povoleno rozšíření vstupního balkonu a stavba venkovního výtahu pro invalidy. Krajský úřad dále uvedl, že stěžovatelka se stala spoluvlastnicí domu č. p. X v roce 2009, takže účastníkem stavebního řízení o stavebním povolení v roce 2004 byl pouze K. D. Ten se změnou stavby domu č. p. Y spočívající v jejím rozšíření až k domu č. p. X (tj. přes celou šíři proluky) souhlasil. Povolенý vstupní balkon v šířce 2 m následně osoba zúčastněná na řízení rozšířila tak, aby jako komunikační prostor navazoval na venkovní výtah a tvořil bezbariérový přístup do obytného prostoru. K námitce stěžovatelky týkající se ochrany vlastnických práv krajský úřad poukázal na to, že dům č.p. X stojí na hranici s pozemkem ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení a jen z tohoto pozemku je možno části domu č.p. X opravovat a udržovat. Vlastník domu č. p. X tudíž vždy potřebuje za účelem udržovacích či jiných stavebních prací souhlas se vstupem na sousední pozemek. Z listin obsažených ve správním spisu je přitom zřejmé, že části domu č. p. X nebyly dostatečně udržovány ani v době před zbudováním schodiště a balkonu, když např. proděravělé okapní žlaby na domě č.p. X způsobující letité podmáčení obou sousedících nemovitostí vyměnila osoba zúčastněná na řízení. Ani v současné době není technicky nemožné dům č. p. X opravovat a udržovat. Krajský úřad proto navrhl, aby kasační stížnost byla jako nedůvodná zamítnuta.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval stížní námitkou, v níž stěžovatelka vyjádřila nesouhlas se závěrem krajského soudu, že součástí změny stavby provedené na základě stavebního povolení z roku 2004 bylo schodiště a balkon. Podle obsahu správního spisu stavebním povolením č. j. SÚ/04/2377, ze dne 14. 6. 2004, které nabylo právní moci dne 13. 7. 2004, byla povolena „*změna stavby rodinného domu Studénky 5 na pozemku parc. č. st. 17/1 k. ú. Studénky, stavební úpravy domu, které spočívají v provedení stavebních úprav půdního prostoru a střešní konstrukce za účelem zřízení nové /druhé/ bytové jednotky v domě*“. V tomto rozhodnutí stavební úřad stanovil jako jednu z podmínek pro provedení stavby, že „*stavba bude provedena podle projektové dokumentace ověřené ve stavebním řízení, která je přílohou tohoto rozhodnutí*“. V souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu se stavební povolení vztahuje i na části stavby výslovně nezmiňované ve výroku stavebního povolení, jestliže je záměr jejich vybudování zřejmý z projektové dokumentace, která byla podkladem pro povolení stavby (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2007, č. j. 3

pokračování

As 24/2007 – 114) V dané věci je z projektové dokumentace ověřené v stavebním řízení zřejmé, že součástí změny stavby byla i přístavba schodiště a balkonu umístěného na kamenném sloupu. Tato skutečnost je obsažena jak v průvodní zprávě k výstavbě obytného podkroví, tak ve zprávě technické, přičemž jsou obě tyto zprávy nedílnou součástí ověřené projektové dokumentace. Proto Nejvyšší správní soud vyhodnotil tuto stížní námitku jako nedůvodnou.

Namítla-li stěžovatelka, že plocha, na kterou je schodiště napojeno ve svém horním konci, je jen prodloužením vlastního schodiště do domu č. p. Y, a tudíž není částí, kterou by bylo možno podřadit pod vnější okraje stavby, od nichž je třeba měřit spojnicí určenou ke zjištění odstupu staveb, Nejvyšší správní soud se s takovým názorem neztotožňuje. Podle ust. § 25 odst. 8 vyhlášky, „*se vzájemné odstupy a vzdálenosti měří na nejkratší spojnici mezi vnějšími povrchy obvodových stěn, balkonů, lodžii, teras, dále od hranic pozemků a okraje vozovky pozemní komunikace*“. V tomto kontextu lze poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2013, č. j. 8 As 37/2013 – 40, v němž bylo vysloveno, že „*[p]ro posouzení odstupových vzdáleností staveb podle ust. § 25 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, je rozhodná povaha daného objektu jako stavby ve smyslu stavebního práva. Rozhodným kritériem tedy je, zda se jedná o stavbu podle ust. § 2 odst. 3 stavebního zákona. Podle tohoto ustanovení se stavbou rozumí veškerá stavební díla, která vznikají stavební nebo montážní technologií, bez zřetele na jejich stavebně technické provedení, použité stavební výrobky, materiály a konstrukce, na účel využití a dobu trvání*“. V dané věci byla nepochybně stavebním povolením č. j. SÚ/04/2377, ze dne 14. 6. 2004 povolena změna stavby, jejíž součástí byla i přístavba schodiště a balkonu, umístěného na kamenném sloupu, který přiléhá těsně na stěnu domu č. p. X. Provedením změny stavby na základě tohoto stavebního povolení se pak nejkratší spojnici ve smyslu ust. § 25 odst. 8 vyhlášky stal odstup mezi kamenným sloupem, který je součástí přístavby balkonu, a zdí domu č. p. X, ke které tento kamenný sloup přiléhá. Právě tato spojnice je v daném případě určující pro stanovení odstupové vzdálenosti mezi oběma stavbami. Z listin založených ve správním spisu je přitom seznatelné, že vzdálenost staveb na této nejkratší spojnici je nulová, neboť kamenný sloup a zeď domu č. p. X se fakticky dotýkají. Podle Nejvyššího správního soudu je proto správný závěr krajského soudu, že mezi stavbami není žádná odstupová vzdálenost, a tedy žádný volný prostor ve smyslu ust. § 25 odst. 1 a 2 vyhlášky.

Stěžovatelka v kasační stížnosti rovněž vyjádřila nesouhlas s právním hodnocením, že dojde-li k propojení staveb v omezeném rozsahu, má toto propojení jednou provždy znamenat závěr, že volný prostor mezi stavbami zanikl. Nejvyšší správní soud výše zdůvodnil, proč je v daném případě nejkratší spojnici vzdálenost mezi kamenným sloupem, jenž je součástí přístavby balkonu, a zdí domu č.p. X. Na toto hodnocení nemá žádný vliv ani skutečnost, že stěna domu č. p. X je dlouhá cca 19 m, zatímco kamenný sloup podpírající balkon je dlouhý pouze 2 m. Poměruje-li se totiž nejkratší spojnice ve smyslu ust. § 25 odst. 8 vyhlášky, není ve věci rozhodné, jak je tato spojnice dlouhá. Z dikce citovaného ustanovení nelze jiný závěr dovozovat. Jestliže tedy krajský soud dospěl k závěru, že nejkratší spojnici je v daném případě vzdálenost mezi kamenným sloupem a zdí domu č.p. X, bez ohledu na to, jak je tento sloup dlouhý, učinil tak v souladu s citovaným ustanovením. Označila-li stěžovatelka výklad krajského soudu za čistě formalistický, protože měl být posouzen i rozsah propojení staveb, tento její požadavek nemá oporu v ust. § 25 odst. 8 vyhlášky. Zachování volného prostoru, resp. odstupu, staveb, také nelze

shledávat v existenci určité nezastavěné plochy pod balkonem, neboť ani ta nemůže nic změnit na skutečnosti, že došlo k propojení sousedních staveb prostřednictvím kamenného pilíře podpírajícího balkon, a tudíž ust. § 25 vyhlášky je neaplikovatelné.

Dále se Nejvyšší správní soud zabýval stížní námitkou týkající se překvapivosti rozhodnutí krajského úřadu. K otázce předvídatelnosti správního rozhodování, resp. vyloučení překvapivých rozhodnutí omezující procesní obranu účastníka, se Nejvyšší správní soud již v minulosti opakovaně vyjádřil, např. v rozsudcích ze dne 20. 7. 2007, č. j. 8 Afs 59/2005 – 83, a ze dne 25. 5. 2011, č. j. 2 Afs 84/2010 – 83. Přitom reflektoval judikaturu Ústavního soudu, který označil za projev libovůle a porušení práva na spravedlivý proces, jestliže je rozhodnutí *„pro účastníka řízení s ohledem na dosavadní stav řízení, stav dokazování, existující procesní situaci a především uplatněné právní námitky překvapivé“* (viz náleze Ústavního soudu ze dne 24. 2. 2004, sp. zn. I. ÚS 654/03). Jakkoli Ústavní soud tento závěr vyslovil v souvislosti s rozhodováním soudů, lze jej podle názoru Nejvyššího správního soudu nepochybně vztáhnout i na řízení správní. V projednávané věci však k porušení uvedeného principu nedošlo. Stavební úřad rozhodl o dodatečném povolení stavby dne 21. 10. 2010. Proti tomuto rozhodnutí bylo podáno odvolání, na základě něhož krajský úřad napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil stavebnímu úřadu, mimo jiné proto, že v předloženém správním spisu chyběla úplná a přesná projektová dokumentace. Současně krajský úřad zavázal stavební úřad, aby v dalším řízení postupoval podle ust. § 25 vyhlášky. Stavební úřad následně znovu rozhodl o dodatečném povolení stavby, proti kterému bylo opět podáno odvolání. Krajský úřad poté na základě doplněného správního spisu vyhodnotil, že řešení odstupové vzdálenosti podle ust. § 25 vyhlášky nebylo namístě a tento svůj závěr v napadeném rozhodnutí dostatečně odůvodnil. S ohledem na průběh stavebního řízení a existující procesní situaci není možné učinit závěr, že by se jednalo o rozhodnutí překvapivé. Stěžovatelka měla možnost se s kompletní spisovou dokumentací seznámit, neboť byla účastníkem správního řízení. Nebyla tak na svých právech nijak zkrácena. Naopak, lze souhlasit se závěrem krajského soudu, že za dané situace by bylo v rozporu se zásadou rychlosti a hospodárnosti řízení, pokud by krajský úřad tento svůj názor vyslovil, dodatečné stavební povolení zrušil a stavební úřad zavázal k postupu podle jím vysloveného názoru. Stavební úřad by pak neměl jinou možnost, než rozhodnout v souladu s tímto závazným právním názorem. Mohlo-li tedy dodatečné stavební povolení za daného stavu obstát, nebylo důvodu jej zrušit a stavební řízení dále protahovat.

Závěrem se Nejvyšší správní soud zabýval tvrzením stěžovatelky, že v žalobě se neomezila pouze na analýzu ust. § 25 vyhlášky, ale poukázala i na základní zásady předcházení vzniku škod a ochrany vlastnictví, přičemž se krajský soud vypořádal s těmito námitkami tak, že je zdeformoval na pouhé námitky týkající se údržby stavby ve smyslu ust. § 25 odst. 6 vyhlášky. Podle ust. § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., musí žaloba kromě obecných náležitostí podání (ust. § 37 odst. 2 a 3 s. ř. s.) obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že jsou-li žalobní body formulovány natolik obecně a vágně, že jsou pouhou parafrází zákonného textu, nelze je za řádné žalobní body považovat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2007, č. j. 8 As 43/2006 – 74). Krajský soud proto v souladu s konstantní judikaturou nepovažoval za řádný žalobní bod pouhý výčet jednotlivých zákonných ustanovení, aniž by bylo jakkoliv konkretizováno, jakým

pokračování

způsobem byla citovaná ustanovení porušena. Jak uvedl Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 14. 2. 2006, č. j. 1 Azs 244/2004 - 49, „[s]oud přezkoumává jen to, proti čemu žalobce řádně brojí, tedy to, co konkrétně a výslovně zpochybnil jak uvedením skutečností, tak snesením právních argumentů“. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu pak ve svém rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, dospěl k závěru, že „míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod - byť i vyhovující - obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta“. Nejvyšší správní soud tudíž neshledal postup krajského soudu nezákonným. Z důvodu namítaného stěžovatelkou pak Nejvyšší správní soud neshledal v uvedeném rozsahu ani nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku.

S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.). Ve věci rozhodl v souladu s ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto v souladu s ust. § 60 odst. 1 ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatelka v řízení úspěch neměla a krajskému úřadu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

Osoba zúčastněná nemá podle ust. § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť jí soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s jejímž plněním by jí vznikly náklady a není dán ani důvod zvláštního zřetele hodný pro přiznání jiných nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. července 2014

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu